

עפ"ת 32723/12/13 - אלברט קוקולי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים
עפ"ת 13-12-32723 קוקולי נ' מדינת ישראל
ת.ז. 128-11-12 01116324-3

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המעורער
אלברט קוקולי
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

nocchim:

ב"כ המעורער - עו"ד חלי דואני-קיל

ב"כ המשיבה - עו"ד מאיה בש

המעורער הופיע

[פרוטוקול הושמטה]

פסק דין

נגד המעורער הוגש כתב אישום על כך שבאים 11.07.28 בשבועות הבוקר בתחנת דלק בחוילון, נהג בקלות ראש, לא שם לב לדרך, לא הבחן בדרך, אשר עבר בתחנה ובנהגו בתוך תחום התחנה במהירות בלתי סבירה שאינה תואמת את תנאי הדרך, פגע בעובד התחנה וגרם לו חבלה.

העבירה שיוכסה למעורער בכתב האישום הינה עבירה בגיןוד לסעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה.

בית משפט קמא, לאחר שמייעת ראיות, הרשיע את המעורער בעבירותה בהן הואשם וגורר לו בגין הדין עונש פסילה בפועל של שלושה חודשים, קנס של 1,500 ₪ לתשלום בתשלומים וכן פסילה מותנית. כאן המקום לומר, שבמהלך שמייעת הראיות, בחר הנאשם, אשר היה מיוצג בהליך בבית משפט קמא, שלא להעיד ולמסור גרסה בבית המשפט, עובדה שבית משפט ייחס לה משקל בסעיפים 161 ו-162 לחס"פ [נוסח משולב] התshm"ב - 1982.

מנגד עמדה בפני בית משפט אמרתו של המעורער. באמרה זאת התייחס ל מהירות נסיעתו באופן ספונטני אמר שנרג

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

במהירות של 30-40 קמ"ש, משנאמר לו על-ידי החוקר שזו אינה מהירות סבירה בתחנת דלק, תיקן ואמר שנסע במהירות של 20-30 קמ"ש.

התביעה העידה את בוחן התנועה, רס"ב פרט איגור, אשר חקר את התאונה, ואת הנפגע, עובד תחנת הדלק, אדם חירש אשר העיד באמצעות מתרגם לשפט החירשים-אלימים.

בית משפט קמא, לאחר שמייעת ראיות, כאמור, הרשיע את המערער. בהכרעת הדין בית משפט קמא קבע שהעובדה שההתאונה התרחשה בתחנת דלק יש לה משקל לעניין מהירות שבאה נסע המערער, וקבע שמהירותם, בנסיבות, הייתה בלתי-סבירה ומסוכנת. הראייה, שהנפגע שיצא מבין משאבות הדלק, נפגע לאחר שהספיק לעבור מספר צעדים, מרחק של ארבעה-חמשה מטרים. צירק היה המערער, על-פי שיטתו של בית משפט קמא בהכרעת הדין, להתאים נסיעתו לסייעו לצופה אפשרות שאדם כלשהו יפתח אותו ביציאה מבין משאבות תחנת הדלק, מאחר והלו מסתרות את מי שנמצא בינהן.

כאמור, בית משפט קמא גם ייחס משקל לעובדה שהumarur לא מסר גרסה. כן קבע בית משפט קמא שקיים להולך רשלנות תורמת, כך בוודאי עולה מdisk שהזגג בפניו בבית המשפט, לפחות כדי תשומת לב טרם ירד לכਬיש שבתווך תחנת הדלק לתנועה הבאה משמאלו.

כן ראה בית משפט קמא ובצדק להביא בחובת המערער, כאמור, לא העיד בቤת המשפט, את דבריו באמרתו שהוגשה לבית המשפט (**ת/6**), כי הולך הרגל חזה בריצה מהירה, ואילו בdisk המצביע לעיל רואים שהולך הרגל רק הולך.

בית משפט קמא בהכרעת דין ג דחה את עדמת ההגנה, על-פייה, בנסיבות התאונה, בעיקר לאור רשלנותו התורמת של הולך הרגל, אין הצדקה להרשיע את המערער בעבירה בה הואשם בגין סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, אלא בעבירה שיסודותיה דומים אך היא קלה יותר מאשר נמצאה בתוספת הראשונה לפקודת התעבורה, היא תקנה 21ג' לת"ת.

בערעור טוענת ב"כ המערער מספר טענות; האחת, שבית משפט קמא היה צריך לזכות את המערער בדיינו, וזאת על סמך מחדרי חקירה בחיקירתו של הבודן, שפגעו ביכולתו של המערער להציגן על סמך כך שהבודן אמר שבנסיבות, אי-אפשר היה לדעת את המרחק שבין הולך הרגל לבין הרכב עתיר מבין המשאבות לכיביש, והן בשל כך שלא היו כלים לבית משפט קמא לקבוע את מהירותו של המערער, עת פגע בהולך הרגל.

לחילופין, טוענת ב"כ המערער שטענה בית משפט קמא בהרשיעו את המערער בסעיף החמור, בנסיבות, ולא בתקנה המקלה. לחילופין חילופין טוענת ב"כ המערער שיש מקום להקל בעונשו של המערער, בנסיבות האישיות ובנסיבות התאונה, לרבות הרשלנות התורמת של הולך הרגל.

עדמת המדינה הינה שקיימות העובדות התרבותות כי נוכנות הון, בעיקר לאור העובדה שהumarur לא העיד בפניו בבית משפט קמא. אין להתערב בהכרעת הדין וממילא מדובר בעבירה שהיא בתוספת הראשונה, אין גם להקל בעונש הפסילה שהוטל על המערער.

כאן המקום להתייחס להבדל שבין סעיפים 62(2) לפקודת התעבורה לתקנה 21ג' לת"ת.

כל המעניין בשני הסעיפים הללו יבחן על נקלה כי רכיביהם דומים. הן הנהיגה בקלות ראש המופיע בשני הסעיפים -

בתקנה 21ג' מדובר על חוסר זיהירות ובסעיף 62(2) מדובר על נהיגה ברשלנות, שהינם מושגים זהים. לא ניתן ליצור אבחנה בין שני הטעיפים מהביתוים שמשמעותם בהם וניסיון לפרשם באופן שונה.

חיפשתי ולא מצאתי פסיקה של בית המשפט העליון ושל בתי משפט מחוזיים על האבחנה בין שני הטעיפים. יש התייחסות של בתי משפט לתעבורה, ראה למשל ת"ד 2136/05 **מדינת ישראל נ' שווקי מוחמד** [כב' הש' טננביום - בימ"ש לתעבורה י-ם מיום 05.04.05], שם הוא גם מפרט התייחסות של בתי משפט אחרים, בתי משפט לתעבורה על סוגיה.

באופן עקרוני, הנני סבור שהחלטתו של כב' השופט טננביום נכון היא. כאמור, למשל, בرع"פ 6800/13 **אסף קסטיאל נ' מדינת ישראל**:

"...הכלל הבסיסי, לפיו, הבחירה בהוראת החיקוק נתונה לשיקול דעתה של התביעה, וככלל, בתי המשפט לא יטו להתערב בכך, אלא במקרים קיצוניים וחמורים...".

עם זאת, לבית המשפט השומע את התקיק יש שיקול דעת לשקלל את הנسبות ולהחליט האם נסיבות התאונת שבפניו מצדיקות הרשעה בעבירה חמורה יותר מבחינת הענישה הצפiosa או בעבירה קלה יותר.

לאחר שבחןתי את כל העובדות בתיק שבפניי, ולאחר שהזג בפניי הדיסק שהזג בבית משפט קמא ולאחר העובדה שמדובר בהולך רגל חירש, אשר פרץ לככיש מבין משאות הדלק מוביל להבטה באופן הולם שמאלה לכיוון הגעתו של רכב המערע, בהינתן תוצאות התאונת הקלות - הולך הרגל לא נפגע באופן ממש ובהינתן שאין קביעה עובדתית על מהירותו של המערע על סמך ראיות "מדיעות", כאמור, על סמך מצאי הבדיקה, הנני סובב שיש הצדקה להסביר את הרשעתו של המערע, בנסיבות מקורה זה, להרשותה בעבירה לפי תקנה 21ג' לתק"ת, כך הנני קובע. בהינתן שנייה זה בהרשעה, נסיבותיו האישיות והכלכליות הלא-קלות של המערע, מצבו הורי ובעיקר גילוין הרשעותיו, שאיננו מחזקיק ב-31 שנות ניגותו תאונה קודמת. הרשעתה האחורה בדיון טרם המעשה הנוכחיήינה על עבירה משנת 2002, כאמור, לפני כעשור. הנני משנה את תקופת הפסילה בפועל אשר הוטלה עליו לתקופה של 30 ימים בלבד.

יתר רכיבי גזר הדין ישארו על כנמ.

המערער יפקיד את רישיונו בנסיבות בית המשפט לתעבורה בת"א-יפו ביום **14.03.02**.

ניתנה והודעה היום א' שבט
תשע"ד, 02/01/2014 במעמד
הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט

הוקלד על ידי נופר דידי

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il